

Maria Lavman Vetö

Krognoshuset Lund

18 mars – 16 april 2017

Och frånvaron uppstod. Och Maria Lavman Vetö såg att det var gott. Och läroböckerna uppstod. Och Maria såg att det var gott. Och hon registrerade alla läroböcker i gymnasiebiblioteket. Och hon såg att det var gott. Och hon valde ut en mening i varje lärobok. Och hon valde ut en bild i varje lärobok. Maria ville förstå sitt arbete och sitt liv och sin konst. Och åren avlöste varandra och årstiderna avlöste varandra. Och tiden och rummet övergick i varandra. Och livet och människorna övergick i varandra. Hon ville släppa in människorna och livet. Hon ville att de skulle vara med och dela detta. Hon ville att de skulle delta, att de skulle vara med och skapa detta. Med sina ögon, med sina huvuden, med sina händer. Hon använde sig av arkivteknik, av skala, av skikt, av digital teknologi, av tryckteknik. Allt för att saker skulle komma närmare varandra, beröra varandra, kommunicera med varandra. Tomheten och materien, tingen och avgrunden däremellan, kropparna och mellanrummen, frånvaron och närvaron. Och var fjärde vecka skickade Maria ut rapporter till mentorer och skolledning, kuratorer och skolsköterskor. Och det blev sjuhundra lager. Och alla kände de varandra, alla gjorde de varandra synliga, ömsesidigt skänkte de alla varandra mening.

Och allt började i bilden, i den vidgade bilden, i det vidgade måleriet. Och allt var synligt här. Också det onda. Trögheten som kom in från världen. Materien som kom in från världen. Mekaniken som kom in från världen. Hur saker som inte hörde samman sköts in i varandra. Hur avtryck och händers spår blandades med varandra. Hur färger övergick i varandra, ibland skarpt, ibland omärkligt. Isolat lades vid isolat och skapade tystnad. Skrift lades vid skrift och skapade tystnad. Alla skulle de representera sina motsvarigheter utanför detta ramverk. Men det fanns inga motsvarigheter utanför dessa gränser. Det fanns endast detta. Och det skulle nu vara sig självt. Och det föll samman. Det var inte ens sig självt. Det var endast linje. Det var endast färgfläck. Och knappt ens det. Frånvaron mättade inte längre frånvaron. Lärandet mättade inte längre lärandet. Perceptionen mättade inte längre perceptionen. Färgen och skalan kunde inte längre assimilera sig själva. Och allt föll samman i en punkt.

Men så kom vardagen, så kom arbetstiden, så kom källhänvisningarna: "Arbeta som om ni inte skulle behöva pengar." Så kom människorna, så kom livet: "Det kommer att ske om ca 5 miljarder år." "Det är ofta när man minst anar det som det händer." Frid, Johan, Intro bild 1. uppl. 2002 s. 250 och "En lång paus följer." Jansson, Ulf, En bok om teater 1. uppl. 2010 s. 250. Och så kom ljuset. Projektionen. Tagandet och givandet. Fragmentet. Skärvan. Förstoringen. Upplysningen. Dagens gång och ljusets förflyttning. I höjded och sidled och djupled. Insikten. Det är just i detta ögonblick det händer. Här och nu. Och det är vi som gör det. Och vi kan förändra det. Skapa det. Uppmärksamheten. Utvaldheten. Bringa det med oss. Vara dess kär. Uppleva det. Och aldrig glömma det. Denna allomfattande perception. Sensorium. Forsla det till varje neuron, axon och dendrit och låta dem hållbara för evigt: Två tusen fyrahundra elevers frånvaro och närvaro på Teknikprogrammet, Naturprogrammet, Ekonomiprogrammet och Samhällsprogrammet på en gymnasieskola i Sverige hösten tjugohundrafemton och våren tjugohundrasexton.

Jörgen Gassilewski

And the absence arose. And Maria Lavman Vetö saw that it was good. And the textbooks arose. And Maria saw that it was good. And she registered all textbooks in the high school library. And she saw that it was good. And she chose a sentence in each textbook. And she selected a picture in each textbook. Maria wanted to understand her work and her life and art. And the years went by and the seasons went by. And the time and space passed into each other. And life and people passed into each other. She wanted to let people and life in. She wanted them to join and share this. She wanted them to participate, that they should join and create this. With their eyes, with their heads, with their hands. She used archive technology and scale and layers and digital technology and printing technology. To get things closer, affect each other, communicate with each other. The emptiness and materia, the objects and the abyss between, the bodies and the gaps, the absence and the presence. And every four weeks, Maria sent out reports to mentors and school leaders, curators and school nurses. And it became seven hundred layers. And they all knew each other, all of them made each other visible, mutually giving each other meaning.

And everything began in the image, in the expanded image, in the expanded painting. And everything was visible here. Also the evil. The inertia that came in from the world. The material that came from the world. The mechanics that came in from the world. How things that did not belong together interlinked. How traces and traces of hands were mixed with each other. How colors mixed, sometimes sharp, sometimes invisibly. One surface was placed next to another surface and created silence. One text was placed next to another text and created silence. Everyone should represent their counterparts outside this framework. But there were no counterparts outside these limits. There was only this. And it should now be itself. And it fell apart. It was not even itself. It was only line. It was only color stain. And hardly even that. The absence no longer saturated the absence. Learning no longer saturated learning. Perception no longer saturated the perception. The color and scale could no longer assimilate themselves. And everything fell into one point.

But then came the everyday and then came the working time, then came the source references: "Work as if you do not need money." Then people came, and life came: "It will happen in about 5 billion years." "It's often when one least expects that it's happening." Frid, Johan, Intro picture 1. ed. 2002 p. 250 and "A long

break follows" Jansson, Ulf, "A book about theater 1, ed. 2010", p. 250. And then came the light. The projection. The taking and the giving. The fragment. The shard. The magnification. The enlightenment. The course of the day and the shifting of the light. In height and length and width. The insight. It is at this moment it is happening. Here and now. And we are doing it. And we can change it. Create it. The attention. The obsession. Bring it with us. Be its vessels. Experience it. And never forget it. This all-encompassing perception. Sensorium. Send it to every neuron, axon and dendrite, and let them host it forever: Two thousand four hundred students absence and presence at the Technology Program, Natural Science Program, Economics Program and Social Science Program at a secondary school in Sweden in the autumn of two thousand fifteen and spring two thousand sixteen.

Jörgen Gassilewski